

Scénář – pan doktor Michal Podzimek

Použité zkratky: P – pamětník

Ž – žák

Ž: Naším pamětníkem je pan doktor Michal Podzimek. Narodil se sedmáctého července 1970. Je katolickým farářem ve farnosti Vratislavice nad Nisou a pedagogem na katedře filosofie Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické Technické univerzity v Liberci.

Ž: Rozmlouváme s katolickým knězem, který stál u rozšíření a samotného zrodu zdejší podzemní církve.

Ž: Jak jste se dostal k víře a do komunity dominikánů?

P: Rodiče mě vychovávali ve víře a sami byli praktikujícími křesťany. Praktikujících křesťanů v Jablonci, natož v Jablonném, které je mnohem menší, bylo velmi málo. Celá má zkušenost s dominikány byla na ryze osobní bázi, znali mě od dětství a měli mě jako takového adoptivního syna.

Ž: Byl jste si vědom toho, že byste mohl být za svou činnost perzekuován?

P: V roce 1986 jsem začal pociťovat určitou tíhu. Předtím to pro mě bylo spíše zajímavé dobrodružství; byl jsem s lidmi, kteří dělali něco ilegálního a zároveň hezkého a správného. Byl jsem předvolán na StB, kde mě přesvědčovali, že o mně vědí všechno; kam chodím, s kým se stýkám. Říkali, že s nimi musím spolupracovat, jinak mě třeba nenechají odmaturovat.

Ž: V rámci existence podzemní církve jste podnikali různé, z dobového pohledu nelegální činnosti.

P: Nejzákladnější nelegální činností byla takzvaná podzemní fakulta. Jako dítě jsem se také účastnil, moc jsem však nerozuměl tomu, o čem se tam baví, o těch různých filozofiích, teologiích. Když jsem byl pubertální, začalo mě to zajímat i obsahově. Nelegální činnost, různé konspirace proti režimu; tajně křtili, vyzpovídali, nebo si pouze s těmi lidmi povídali. Zažil jsem spoustu zajímavých dobrodružných situací. Například když jsme šli na návštěvu nebo když jsme jeli na chalupu, postávali jsme na rohu a dívali jsme se, jestli nás někdo nesleduje, poté jsme vešli do baráku. Shánění různých léků ze zahraničí pro lidi, kteří potřebovali něco ze Západu a nemohli to dostat, tak to dominikáni nějakým způsobem zprostředkovávali přes své známé.

Ž: Zmiňoval jste Jindřicha, svého bratra dominikána, který byl za své působení v rámci církve dokonce uvězněn.

P: Bez soudu ho nechali, myslím si, že rok ve vazbě a pak ho pustili. Jednou jsem k němu přišel do ubikace, cely, která nebyla větší než můj kabinet. Chtěl jsem mu něco říct, Jindřich se na mě vrhl, ucpal mi pusou a naznačoval, že máme jít ven. Pak mi řekl: „Měl jsem tady včera kontrolu, dělali mi tu šňáru, dali mi tam novou štěnici.“

Ž: Co pro vás znamenal rok 1989?

P: Velkým zklamáním po revoluci pro mě bylo, když se začaly objevovat první spisy StB. Zjistil jsem, že lidi, kteří se mnou byli na některých akcích, byli agenti nebo spolupracovníci.

Takže, i když se z mé strany nebo ze strany mých přátel se nic neprozradilo, estébáci o všem věděli.

Ž: Jestli dovolíte, ukončila bych náš rozhovor citací slov, která jste pronesl při nedělní vigílii:
„S úsvitem končí tma a přichází světlo.“